

Να εκκλησιάζουμε όλη μας τη ζωή.

π. Γεώργιος Σχοινάς.

Η Εκκλησία είναι του Χριστού και έχει την αγάπη Του, η οποία ουδέποτε εκπίπτει. Είναι πάντα εδώ και μας περιμένει.

Τέτοιο δώρο μας έχει κάνει ο Χριστός και εμείς αντί να εκκλησιάζουμε όλη μας τη ζωή, ερχόμαστε ασήμερα όχι μόνο να μην κάνουμε αγιασμούς και ευχέλαια, αλλά να τολμάμε να μη δείχνουμε ευλάβεια στα μυστήρια της Εκκλησίας. Οι νέοι μένουν μαζί για χρόνια χωρίς να νιώθουν την ανάγκη να πάρουν την ευλογία της Εκκλησίας ή καταλήγουν στον πολιτικό γάμο. Αυτό, όμως, δεν είναι γάμος αλλά υπογραφή μίας σύμβασης.

Κι όμως, είμαστε σ' αυτή την εποχή που όποιου η καρδιά έχει λίγο τρωθεί από αγάπη στον Χριστό, ξεχνάει να κάνει το σταυρό του πριν φάει και λυπάται – όχι από τύψεις αλλά γιατί είναι απαραίτητο να κάνεις το σταυρό σου να αγιάσεις τα πάντα. Ο άγιος Νικόλαος ο Πλανάς έβγαινε από το σπίτι του και παρακαλούσε τον Θεό να ευλογήσει την έξοδό του και αργότερα την είσοδό του στο σπίτι και σ' όποιον χώρο έμπαινε τον σταύρωνε πιο πριν. Αυτοί που λίγο έχουν νιώσει τι σημαίνει Χριστός και Εκκλησία θεωρούν απαραίτητο να έχουν την ευλογία ως αρχή για τα πάντα. Κι εμείς θέλουμε να ζήσουμε ανευλόγητοι, να αφήσουμε και τα

παιδιά μας να φτάσουν 18-20 χρονών για να αποφασίσουν αν θα βαπτιστούν.

Εννοείται ότι υπάρχει ελευθερία. Μα κι εμάς που βαφτιστήκαμε μικροί, μας έφερε κανείς με τη βία στην Εκκλησία; Οι γονείς μας, όμως, έστω και χωρίς να καταλαβαίνουν όλο το μέγεθος της δωρεάς, σκέφτηκαν ότι είναι πολύτιμο να βαπτιστεί το παιδάκι, να ηρεμήσει, να κοινωνάει, να πάρει χριστιανικό όνομα να γιορτάζει τον αγίο του. Σήμερα θέλουμε κι αυτό να το πετάξουμε. Να μην παντρευτούμε, να μη βαφτίσουμε τα παιδιά μας, να υποκαταστήσουμε τα πάντα, να τα κάνουμε όλα πολιτικά. Πολιτικές κηδείες, πολιτικούς γάμους, πολιτικές βαφτίσεις.

Όλα αυτά τα βάζει ο διάβολος στο μυαλό μας. Εμείς να βάζουμε τον Χριστό μέσα σε όλα και να τα ζούμε δυνατά και έντονα. Να θέλουμε για χάρη αυτών των πραγμάτων να κάνουμε όλες τις απαραίτητες θυσίες. Να παντρευόμαστε με την ευλογία του Θεού, χωρίς πολυτέλεια. Δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Το ζητούμενο είναι να βρεθούν δύο ψυχές που διψάνε για την ευλογία του Θεού, που ποθούν να ζούνε ο ένας με τον άλλον και με τον Χριστό μαζί. Αυτό είναι ευλογία, όλα τα άλλα είναι περιττά.

Να ζήσουμε αυτή την ευλογία που μας δίνει ο Θεός και να είμαστε ευγνώμονες που υπάρχει η Εκκλησία. Να χαιρόμαστε που είμαστε μες στην Εκκλησία μας, να χαιρόμαστε που μας πήγαν από μικρά παιδιά και μπολιάστηκε η ύπαρξή μας με τον Χριστό.

Ό,τι καλό βγαίνει από μέσα μας είναι από αυτό το μπόλιασμα που λάβαμε εκείνες τις στιγμές – ανεπίγνωστα ίσως. Το δεντράκι που δεν δίνει φαγώσιμους καρπούς το μπολιάζουμε για να βγάλει εύγευστα φρούτα. Βάζουμε ένα μικρό μπόλι, το δένουμε και το αφήνουμε. Την υπόλοιπη δουλειά την κάνει το μπόλι.

Έτσι κάνει και ο Χριστός. Μπολιάζει την ύπαρξή μας και μες στην Εκκλησία πέφτει το νεράκι της Χάριτος και σιγά-σιγά οδηγούμαστε σε μετρον ηλικίας Χριστού, γινόμαστε πνευματικά ώριμοι άνθρωποι και αγιαζόμαστε χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Όσο πιο έντονα ζούμε τη μετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας, τόσο πιο απλά θα πάμε στον Παράδεισο. Δεν θα μας φαίνεται κοπιαστικό, θα το βλέπουμε σαν πανηγύρι, σαν μία χαρά που δεν σταματάει. Όταν ζούμε μες στην Εκκλησία και τη Χάρη του Θεού, όταν γευόμαστε τις ανταύγειες του θειικού Φωτός που βγαίνει μέσα από την Αγία Τράπεζα και καταυγάζει τους πάντες, είμαστε διαρκώς χαρούμενοι. Έτσι έζησαν όλοι οι άγιοι.

Από το βιβλίο: π. Γεώργιος Σχοινάς, Η Καρδιά μου ενώπιόν Σου. Αθήνα 2022, σελ. 32.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>